

В високій келії, самотно-таємничій,

Максим Рильський

В високій келії, самотно-таємничій,
Де тіні вічні спинились у кутках,
Сиджу за книгою. Ніхто мене не кличе,
І до людей давно уже згубив я шлях.

Рядами гордими, проречисто-німими
Стоять кругом книжки, нетлінні, мов краса,
Як думка, як ідеал. Хто розмовляє з ними,
Для того все яснє: земля і небеса.

І чарівницькі скрізь чудні стоять прилади,
І вищого огню блакитнєє крило,
Мов одблиск сяєва взискуємого града,
Освітлює моє натружене чоло.

Не Бог, не сатана витає надо мною,
А інший, дивний дух на все кладе печать
Прозорої краси і срібного спокою,
Яких земним устам не чуть і не назвать.

І опіуму дим у мертвий час півночі
По келії пливе, і в темі його встають
Лиця незнаного ясні, недвижні очі,
І заворожують, і світять, і зовуть.

В високій келії, щасливо-одинокій,
Чернець без божества і жрець без молитов,
Найшов я крижаний і незглибимий спокій,
Що більший над земні страждання і любов.